

ΛΕΝΑ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΔΙΟ

**Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ**

**Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΗΣ**

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Νυχτερίδες (διηγήματα) - Κέδρος 2006 & Μεταίχμιο 2025

Μ.Α.Ι.Ρ.Ο.Υ.Λ.Α. (νουβέλα) - Κέδρος 2009 & Μεταίχμιο 2025

Μεγάλοι δρόμοι (διηγήματα) - Μεταίχμιο 2011

Το μάτι του ψαριού (διηγήματα) - Μεταίχμιο 2015

Ο συμβολισμός της λεοπάρδαλης (νουβέλα) - Μεταίχμιο 2026

Λένα Κιτσοπούλου

Ο συμβολισμός
της λεοπάρδαλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2026

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Λένα Κίτσοπούλου

ISBN 978-618-03-4842-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84842

Κ.Ε.Π. 6662 Κ.Π. 23376

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr

metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433,

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,

114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Θάνατε, γαμημένη εφαψία. Είμαι παιδάκι και κάθομαι στο γεμάτο λεωφορείο. Εσύ είσαι ντυμένος παπάς, στέκεσαι όρθιος από πάνω μου και σε έχω καταλάβει, θάνατε. Έχεις μισοβγάλει την πούτσα σου κάτω από το ράσο σου, την έχεις πετάξει έξω, μεταμφιεσμένη τραγόπαπα, και κάθε τόσο που το λεωφορείο τραντάζεται πάνω σε λακκούβες, η βρομόπουτσά σου κοπανάει το παιδικό μου γονατάκι. Κάνω πως δεν το βλέπω. Μα το βλέπω και αηδιάζω. Γαμημένη εφαψία.

*Λένα Κιτσοπούλου από τα Παιδικά ημερολόγια
Πανεπιστήμιο Λειψίας, 1897*

Όταν έμαθα ότι πέθανε η γιαγιά μου, έκλαψα και πάλι με τη γυναικεία μου φωνή. Στο άκουσμα της είδησης η φωνή μου τιτίβισε, έσπασε και επανήλθε απανωτές φορές, σαν κοκοράκια νεαρού έφηβου που από παιδί μεταλλάσσεται σε άντρας και η φωνή του βιώνει εκείνο το μεσοδιάστημα ενός αντιπαθητικού σκαμπανεβάσματος, το οποίο τελικά ταιριάζει περισσότερο σε κορίτσι, παρά σε αγόρι. Και μάλιστα κορίτσι που μπεμπεκίζει, κορίτσι που θαρρεί πως μοναδικό του όπλο απέναντι στην ανελέητη φύση που αρχίζει και φουσκώνει τα διάφορα

γεννητικά όργανα, που όμως ακόμη παραμένουν αγάμητα και αγέλαστα μέσα σε ένα ροζ δωμάτιο γεμάτο φιόγκους και μινιατούρες κατσαρολικών –τι αηδία είναι αυτή, Χριστέ μου Χριστούλη μου και Παναγιά μου και άγιοι απόστολοι και ο Χριστός και ο απόστολος μαζί, ξερνάω τη γυναικεία φύση, ξερνάω τα άντερα κάθε θηλυκής πραγματικότητας– θαρρεί, λοιπόν, το κοριτσάκι αυτό πως μοναδικό του όπλο, όπλο μπαζούκας, ενάντια στον χρόνο που τραβολογάει τους ανθρώπους σαν τον Προκρούστη, είναι η ναζιάρικη φωνή, η ιδέα ότι παραμένει απροστάτευτο θηλυκό που θέλει αγκαλίτσα και όχι πούτσα, όχι ακόμη, όχι ακόμη, γιατί είναι ακόμη μωρό, μωράκι, κάτι τέλος πάντων ξανθό, κοντό και αναψοκοκκινισμένο που κλαψουρίζει εκλιπαρώντας για προστασία. Ή κηδεμονία. Ή και τα δύο μαζί. Τι αηδία οι μιμητισμοί βελάσματος, τα μπεμπέ κουνήματα, οι τάχα μου αδιάφορες ματιές στο κενό με μισάνοιχτο στόμα, που όμως αναμένουν σαν πούστηδες την προσοχή ενός συγκεκριμένου αρσενικού που αδιαφορεί παταγωδώς –μα δεν το βλέπεις, κοπέλα μου;– τι αηδία η βασίλισσα της νύχτας, τι αηδία η ανημποριά του ασθενούς φύλου και τι σοφός ο χαρακτηρισμός ασθενές για

το ασθενικό και φιλάσθενο αυτό ασθενέστατο φύλο. Ευτυχώς που ήμουνα άντρας. Ευτυχώς. Κι ας έκλαψα εκείνη την ώρα σαν κορίτσι μαλακισμένο. Μόλις έμαθα ότι πέθανε η γιαγιά μου. Ήτανε κάτι που δεν μπόρεσα να το ορίσω. Έγινε λαβωμένο πουλί. Πουλάκι. *Για-για. Για-για-κα-μου.*

Ήτανε πρωί, πάνω που ετοιμαζόμουνα να πλύνω τα δόντια μου. Ανυποψίαστος κυμάτιζα μέσα στην καθημερινότητά μου, έσερνα τα βήματά μου μέσα στη γερμανική ρουτίνα μου, ψηλάφιζα τοίχους με την τσίμπλα στο μάτι, στο ένα μου χέρι κρατούσα την οδοντόβουρτσά μου, έψαχνα τον σωστό διακόπτη για το φως του μπάνιου, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο, τόσο νωρίς, είπα, έσκυψα από πάνω του, τι έγινε, ρε παιδιά, τόσο νωρίς, αναβόσβηνε στο κινητό μου η λέξη ΜΑΔΕΡ, είχε να εμφανιστεί μπροστά μου πάνω από δέκα χρόνια, ΜΑΔΕΡ, σαν όνειρο, σαν έξαφνη πρεσβυωπία, τι έγινε, ρε παιδιά, και τότε, αντί να σηκώσω το τηλέφωνο, έστρεψα το βλέμμα μου στο αριστερό μου χέρι και παρατήρησα πόσο επιδέξια βαλμένο ήταν το μπλε στραφταλιζέ λατινικό S πάνω στην τριχιά της οδοντόβουρτσάς μου. Σκέφτηκα πως, χωρίς να έχω καμία τέτοια πρόθεση, είχα σχηματίσει ένα τόσο

τέλεια συμμετρικό S με την μπλε ηλεκτρική οδοντο-
παστά μου, ακριβώς όπως καταφέρνουν οι μπαρί-
στας και οι καφεδίστας –πώς λέγονται αυτοί οι
νέοι πίσω από τις μπάρες των καφέ που φτιάχνουν
καφέδες με κινήσεις ταχυδακτυλουργικές– να δη-
μιουργούν στην εντέλεια καρδιές, φυλλαράκια δέ-
ντρων ή ερωτηματικά πάνω στο αφρόγαλα του κα-
πουτσίνου. Η οδοντόβουρτσα με το τέλειο λατινικό
S άρχισε να τρέμει στο χέρι μου, λες και κρατούσα
ένα κομπρεσέρ μινιατούρα. Το κομπρεσέρ της
Μπάρμπι. Αλήθεια, γιατί δεν σκεφτήκανε ποτέ την
Μπάρμπι-εργάτη; Γιατί η γαμημένη η Μπάρμπι
είναι είτε μπαλαρίνα, είτε μοντέλο, είτε νοικοκυρά;
ΜΑΔΕΡ. Όταν το στομάχι σου στρίβει και δένεται
κόμπος για κάποιον λόγο που έχει να κάνει με ένα
παρελθόν, όχι πεθαμένο, καθόλου πεθαμένο, μα
κλεισμένο, εσώκλειστο σε κάποιο οικοτροφείο του
εξωτερικού, ή ακόμα χειρότερα λόγω αναπηρίας,
σε κάποιο πολύ ακριβό ίδρυμα της Ελβετίας, θέλω
να πω, όταν είσαι σίγουρος ότι το παρελθόν σου
εδώ και πάρα πολλά χρόνια ζει πολύ καλύτερα
εκεί που βρίσκεται, μακριά από σένα, αλλά αυτό
ξαφνικά σου στέλνει ένα πονεμένο γράμμα που
τελειώνει λέγοντας, *μπαμπάκα, σε παρακαλώ, έλα*

πάρε με αποδώ, τότε εσύ, ο μπαμπάκας, κάνεις τις πιο απίθανες και άχρηστες σκέψεις, ή τέλος πάντων το μυαλό σου τρέχει να σκεφτεί πράγματα που σε άλλη περίπτωση θα του φαίνονταν πολύ ανούσια.

Εγώ εκείνη την ώρα, που μετά από δεκατρία χρόνια απόλυτης σιωπής με καλούσε και πάλι η μάνα μου, σκέφτηκα με αφορμή το τρεμάμενο σχήμα S της μπλε ηλεκτρική οδοντόπαστας που τρεμούλιαζε πάνω στην τρεμουλιαστή μου οδοντόβουρτσα, διάφορες ιστορίες σχετικές με αυτό το λατινικό S. Σκέφτηκα το σήμα του S στους σταθμούς των τρένων του Βερολίνου, το πράσινο S, το οποίο είναι άλλο από το μπλε U, αν και αυτά τα δύο βρίσκονται συχνά μαζί, στους ίδιους σταθμούς, σε κεντρικούς κυρίως σταθμούς, απλώς το S σε αντίθεση με το U είναι ένα τρένο που κινείται πάνω στην επιφάνεια της γης, δεν είναι υπόγειο όπως το U, και οι διαδρομές που διανύει φτάνουν πολύ μακρύτερα από αυτές του U, τα τρένα S δηλαδή καλύπτουν μια πολύ μεγαλύτερη γεωγραφική περιοχή γύρω από την πόλη του Βερολίνου, φτάνουν και μέχρι τα προάστια και εξυπηρετούν μέχρι και κάποια κοντινά χωριά της περιφέρειας.

Όλες αυτές οι σκέψεις που έκανα εκείνη τη στιγμή που είδα το ΜΑΔΕΡ, έτσι ακριβώς όπως το γράφω, με χαρακτήρες ελληνικούς, και άλλες τόσες ακόμα, δεν κράτησαν πάνω από δύο, το πολύ τρία ΜΑΔΕΡ. Γιατί στο τρίτο ΜΑΔΕΡ εγώ απάντησα. Μέχρι να απαντήσω πάντως, είχα πράγματι σκεφτεί τρομερά πράγματα για τα μέσα μαζικής μεταφοράς της Γερμανίας, τα είχα συγκρίνει με άλλα, άλλων ευρωπαϊκών πόλεων που είχα επισκεφτεί, και πρόλαβα μάλιστα να τα συγκρίνω και με αυτά της Ελλάδας, αφυπνίζοντας ό,τι αναμνήσεις εκείνη την ώρα τύφλωσαν τα μάτια μου, σαν φλας παλιών φωτογραφικών μηχανών. Το μπλε λεωφορείο. Το τρόλεϊ που εκτροχιαζότανε συνεχώς στη στροφή Κηφισίας και Αλεξάνδρας, το περίφημο *αστικό*, ή η *αστική* του χωριού μας. Πάρα πολλές σκέψεις έκανα μέσα σε δύο μόνο ή τρία ΜΑΔΕΡ, τα οποία ήταν σίγουρο πως έπειτα από τόσα χρόνια απόλυτης μουγκαμάρας αναβόσβηναν για κάτι δυσάρεστο. Μήπως ο Στράτος; Ή μήπως η ίδια η ΜΑΔΕΡ είχε πάθει κάτι τελεσίδικο και κάποια γειτόνισσα καλούσε από το κινητό της; Οι σκέψεις είναι κάτι σαν τον Λούκι Λουκ. Είναι πιο γρήγορες κι από τη σκιά τους. *Χαλό. Χαλό.* Απάντησα στα γερμανικά, μάλλον

για να κερδίσω χρόνο. Χρόνο για ποιο πράγμα, δεν ήξερα. *Κική*. Πώς είχε την ικανότητα αυτή η γυναίκα να σου σπάει τα νεύρα και να σου μπουρλοτιάζει ακόμα και μία αδιόρατη ελπίδα ότι ίσως και να την πεθύμησες μετά από δεκατρία ολόκληρα χρόνια. *Κική*. Πώς είναι δυνατόν μία μάνα με χροιά αληθινής αγάπης να μισεί τόσο θανάσιμα το ίδιο της το παιδί; *Λάθος κάνετε*, απάντησα και δεν της έκανα τη χάρη να το κλείσω. Αφουγκραζόμουνα μόνο αυτό το ξέπνοο γελάκι τής εκ γενετής αμηχανίας της, το απολάμβανα σαδιστικά. *Κική, η γιαγιά πέθανε πριν από είκοσι μέρες. Αχά. Αχά. Αχά.*

Η μάνα μου από τότε που τη θυμάμαι δεν μιλούσε ποτέ. Οι λέξεις που πρόφερε το στόμα της ήτανε τα διαλείμματα μεταξύ των αχνών και παρατεταμένων της γελώτων, οι οποίοι ήτανε μάλλον μια αποσυμπίεση παραφουσκωμένων πνευμόνων, παρά γέλωτες αυθόρμητοι. Ένα πέταγμα κοπαδιών αποδημητικών πουλιών, τα όποια για κάποιον λόγο ζούσαν εγκλωβισμένα μέσα στον θώρακά της – ίσως εκείνη να τα φυλάκιζε μέσα της για να έχει πουλιά, ποιος ξέρει – πάντως, αυτά τα ανυπόμονα πτηνά, από τότε που θυμάμαι τη μάνα μου, πάσχιζαν διαρκώς να αποδράσουν από μέσα της και

πραγματικά τα λυπόσουνα θανάσιμα. Στις δύσκολες στιγμές, οι οποίες ήτανε και οι μοναδικές που βίωνε η μάνα μου, το στήθος της κουνιότανε πάντα πολύ τρομακτικά, ένα είδος ειδικών εφέ είχε στον θώρακα, σαν κοιλιά εγκύου που από μέσα κλοτσάει το μωρό. Και την κατάλληλη στιγμή, όταν δηλαδή η μάνα μου έπρεπε να ανοίξει το στόμα της και να φτύσει σαν ροχάλα αυτό που δεν άντεχε να ξεστομίσει, ούτε να βιώσει, ούτε να αισθανθεί, ούτε να συνειδητοποιήσει, ούτε να αντιμετωπίσει, τότε έφτυνε πουλιά, ορδές από πετούμενα που έβρισκαν επιτέλους την ευκαιρία να αποδράσουν μέσα από αυτό το ανήμπορο στήθος, ψυχή, εσωτερικό κόσμο, συναισθηματική βλακεία, όπως θες πες το της μάνας μου, κι έβγαιναν αλαφιασμένα ένα ένα μέσα από το στόμα της φτεροκοπώντας προς το άγνωστο. *Η γιαγιά, αχά, αχά, αχά, αχά. Πέθανε, αχά, αχά, αχά, αχά. Κική. Αχά, αχά, αχά. Κική. Αχά. Αχά. Αχά. Αχά.*

Η πλάτη μου άνοιξε στα δύο και με πολύ πόνο ξεπετάχτηκαν αποκεί μέσα δύο τεράστια φτερά νεράιδας που κοπανήθηκαν ανελέητα στους τοίχους, μέχρι που η πλάτη μου τα ξαναρούφηξε μέσα της. *Κική. Αχά. Αχά. Αχά. Αχά.*

Έκλεισα το τηλέφωνο και έκλαψα με το γυναι-

κείο μου κλάμα. Έχωσα το χέρι μου μέσα στο σώβρακό μου, έπιασα το πουλί μου να σιγουρευτώ ότι είναι στη θέση του και έκλαψα πάρα πολλή ώρα με το πουλί μου στο χέρι. Σαν να μην είχανε μεσολαμβάνει είκοσι ολόκληρα χρόνια από τότε που είχα να δω το χωριό μου, μου φάνηκε ξαφνικά ότι είχα χάσει πάρα πολύ χρόνο. Θυμήθηκα ότι το κρεβάτι της γιαγιάς μου ήτανε σύννεφο κι ότι οι πίτες της γιαγιάς μου ήτανε πανσέληνοι, θυμήθηκα ότι ήμουνα εγώ αυτή που βούταγα το δάχτυλό μου μέσα στην ωμή ζύμη του κέικ της γιαγιάς μου, εγώ ήμουνα εκεί, σ' εμένα άνηκε το σπίτι αυτό που το είχα οργώσει πάνω κάτω τραγουδώντας και χοροπηδώντας, και έτσι όρθιος όπως στεκόμουν με την οδοντόβουρτσα στο ένα χέρι και το πουλί μου στο άλλο, έκανα κάποια επιτόπια πηδηματάκια, σαν να χόρευα κλακέτες αλά Φρεντ Αστέρ. Σαν να στριφογύρισα κάμποσες φορές γύρω από τον εαυτό μου χορεύοντας και σαν χορεύοντας κλακέτες ξέθαψα μέσα από το τσιγκινο κουτί που έγραφε ΛΟΥΜΙΔΗΣ το διαβατήριό μου, σαν χορεύοντας εκείνο το βράδυ ξαγρύπνισα πακετάροντας τα απαραίτητα και πετώντας σε τεράστιες σακούλες σκουπιδιών τα μη απαραίτητα, που ήταν και τα περισσότερα.

Ξαφνικά εκείνο το βράδυ μου ήρθαν στο στόμα σίχοι από ελληνικά τραγούδια, που απόρησα πώς τα ήξερα απέξω, τραγούδια από τον Καζαντζίδη μέχρι την Αρλέτα. Το «Τζιν Τζιν Τζιν» του Κηληδόνη, η «Αχάριστη» του Τσιτσάνη, το «Μην τον ρωτάς τον ουρανό». Ήξερα ξαφνικά όλους τους στίχους απέξω.

Μέσα σε ένα βράδυ αποφάσισα να γυρίσω πίσω και να ζήσω για πάντα στο σπίτι της γιαγιάς μου, εκεί όπου είχα περάσει τα παιδικά μου χρόνια. Εκεί όπου είχανε γραφτεί όλοι οι σίχοι αυτοί, κοιτώντας εμένα και μόνο εμένα. Τα δικά μου τζιν παντελόνια που μου πήγαιναν τρελά, όπως μου πήγαινε οτιδήποτε μπλε. Τις δικές μου ερωτήσεις στον ουρανό, το σύννεφο και το φεγγάρι, από τα οποία δεν πήρα ποτέ απάντηση. Το βλέμμα μου το σκοτεινό που κάτι είχε πάρει από τη νύχτα. Εγώ ήμουν αυτή. Αποφάσισα να γυρίσω πίσω και ξαφνικά τα δεκατρία χρόνια ζωής στο Βερολίνο συρρικνώθηκαν και έγιναν σαν ένα χαμένο απόγευμα της ζωής μου, που δεν πειράζει που χάθηκε.

Εγώ είμαι αυτή. Εγώ είμαι αυτή που πέθανε δύο φορές. Μία ως γυναίκα και μία ως άντρας. Την πρώτη φορά με πεθάνανε από ναρκωτικά. Γιατί

δεν αντέξανε την αλλαγή φύλου. Μπορεί να είχανε και δίκιο. Δεν αντέχεται εύκολα. Εγώ έχω συνηθίσει τον εαυτό μου στον καθρέφτη, αλλά όχι μέσα στο σώμα μου. Καμιά φορά κοιτάζομαι και γελάω. Πολλή τρίχα, πολύ μούσι, πολύ μαλλί γενικά. Όλη η τεστοστερόνη, όλες οι ορμόνες δουλέψανε φουλ πάνω μου.

Φύγαμε από το χωριό με τη μάνα μου όταν έκλεινα τα δεκατρία. Είχα ήδη μπλέξει για τα καλά. Βαριέμαι να περιγράψω σε βάθος τη μάνα μου και κυρίως βαριέμαι να πω για τη ζωή μου μαζί της, τι πήρα, τι έδωσα, τι δεν έδωσε αυτή, πόσο μάνα δεν ήτανε, βαριέμαι. Ίσως το κάνω αργότερα, τώρα πάντως βαριέμαι και δεν θέλω να συνδέσω την πρέζα μου με τη μάνα μου, και τη σχέση μας με τις ελλείψεις μου. Θα την περιγράψω λίγο ακόμα, λιγουλάκι, γιατί καμιά φορά η βαρεμάρα αντικαθίσταται αιφνιδίως από την όρεξη, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος.

Η Κική επιστρέφει στα τριάντα τρία της στην επαρχιακή κωμόπολη όπου μεγάλωσε μέχρι τα δεκατρία, ώστε να ζήσει εκεί. Όμως το όνομά της πλέον είναι Λάμπρος, οπότε ο Λάμπρος που ήταν κάποτε Κική επιστρέφει στον τόπο καταγωγής του για να ξαναπέσει πάνω στον έρωτα της ζωής του, αυτόν που ως κοριτσάκι άφησε πίσω, για να ξανατραυματιστεί θανάσιμα από τον ίδιο έρωτα που δεν ξεπεράστηκε ποτέ, για να παλέψει ο αρσενικός εαυτός με τον θηλυκό μέσα στο ίδιο σώμα, όπου η συνύπαρξη και η σφαγή είναι αναπόφευκτες, ακόμα και σε άτομα που γεννιούνται και πεθαίνουν με την ίδια ταυτότητα.

Το πλάσμα αυτό το διχοτομημένο, με το δαχτυλίδι λεοπάρδαλη, το όμορφο και αυτοκαταστροφικό αυτό πλάσμα που φτιάχνει κοσμήματα, που ξέρει από λογοτεχνία, που έχει γυρίσει την Ευρώπη, που μιλάει λίγο και γοητεύει τους πάντες, περιφέρεται στα μπαρ, τα μεζεδοπωλεία και τις αλάνες της επαρχίας, παλεύοντας με τα δύο φύλα μέσα του, με το σκοτάδι του το άφυλο και με τον παράφορο έρωτα.

ISBN: 978-618-03-4842-2

9 786180 348422

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84842

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book

